

ДАМЯН ДАМЯНОВ ТИ И АЗ

chitanka.info

ТИ

*И ето те най-после истинска.
От кръв и плът — не от мечти.
След толкова жени неискрени
направи искрен подвиг ти.
През хулите и през съветите
премина с каменно лице
и в жертвеника на сърцето ми
принесе своето сърце.
След тебе лаеха езиците
и всичко почерня от дим,
защото като еретиците
до днес на кладата горим.
Не ще угасне дълго кладата
и всяка съчка ще пращи,
и влязла в огъня и млада, ти
старица ще излезеш. Ти,
която като теменугата
на вятъра се подари.
Не ни остава нищо друго,
освен да светим, да горим.*

ПРИКАЗКА

*До тази нощ бях принц, но омагьосан.
Ориса ме орисницата лоша
чак до смъртта си всяка нощ да нося
една бодлива таралежа кожда.
До тази нощ на таралеж приличах.
Щом слънцето угаснеше стопено,
аз страшната си мантия обличах.
Жените нощем бяха от мене.
Бояха се от мен. От грозотата.
И те от мен, и аз от тях се криех.
Но мислех си: „Ще дойде тя, едната,
и ще разтури страшната магия!“
И ти дойде. Прежали своята нежност.
От всички тях ти престраши се първа.
До съмнало ти милва таралежа
и израни ръцете си до кърви.
Ръцете ти ме гаят толкоз ноци
и питам се със страх: „Кървят ли още?“

Ах, потърпи: бодлите бавно падат.*

НАШАТА СВАТБА

*Нашата сватба не стана в неделя.
Никой на нашата сватба не стреля
надолу в земята, нагоре в тавана.
Никой не тръшна о дъските кана.
Ни бели сватбари, ни шафери луди.
Събрахме се ний като две пеперуди.
Земята голяма ни беше постеля.
Нашата сватба не стана в неделя.
С делник започваше нашият празник,
когато две чаши останаха празни.
Вместо подарък след сватбата тиха
всичките делници ти подарих аз,
всичките делници ми подари ти.
И почваше тежката сватба на дните.*

ЖЕНИТЕ И ТИ

*Покрай прозореца ми вън
минават те като насън,
минават те като на лента.
За мен остават те фрагменти,
отделни, бързи и красиви,
но скоро всички се преливат
като във обща лоша снимка.
И милите им половинки,
третинки или четвъртинки
в кълбо огромно се объркват.
И се въртя, въртя в чекръка
на много погледи и устни.
Но щом въртежът ме напусне,
от всички тях — различно-същи —
към теб отново се завръщам.
И като нов свят те откривам.
И като никога красива
те виждам аз съвсем отблизо
как кърпиш вехтата ми риза.*

ОТ ДНЕС НАТАТЪК

*До днеска любовта ни беше тиха —
спокойна като лятната река
и като зима без свирепи вихри,
и като пролет, будна под снега.
И се въртяха пролети и зими.
Търкаляха се бавно нощ и ден.
А аз дори забравях, че те има,
защото беше винаги край мен.
Защото като сянка неотлъчна
ме следваше във лош и хубав час.
Чак днес разбирам колко било мъчно
без сянката си да живея аз.
От днес нататък като клон прекършен
аз ще те чакам сам наред света.
За всички любовта с раздяла свършва.
За мен и теб с раздяла почва тя.*

НЕДЕЛЯ

*Днес аз няма да дойда на свиждане.
Зад прозореца с бледо перде
ти не чакай сама и угрижена —
няма кой да ме доведе.*

*Имам много другари. Но где ли са?
А и всеки си има жена.
И защо да им взимам неделята?
Както нашата, и тя е една.*

*Те са също загрижени хорица.
Свои болки си имат и те.
Ти не чакай сама до прозореца —
няма кой да ме доведе.*

*Отвори само мълком стъклата му,
посрещни листопада златист.
Аз ще дойда при теб на крилата му.
Аз ще дойда с последния лист.*

ТИ МЪЛЧИШ...

*...Ти мълчиш пак самотна.
В свойте грижи отпратена.
Вместо в тихите сълзи да гаснеш сред тях,
закърпи ми самото, закърпи и душата ми:
че са скъсани! Мръзна! А пък виж — застудя...
Ех, не зяпай навънка, вярно, там, до оградата,
двама нежни младока се прегръщат със страст.
И целуват се звънко.
И ти спомнят, знам, младото
време, дето отскокна, дето с тебе тогаз
ни обичаше. Вчера ний подире му бягахме...
И се любехме в мрак чер с бели бъдещи дни.
...Хайде, слагай вечеря.
И е време да лягаме.
Да сънуваме пак, че там онези сме ний.*

КОГАТО РАДИОТО СВИРИ

Когато радиото свири
и стане светло у дома,
във мъничката ни квартира
се сбира цялата земя.
Животът ми трагично-весел
се връща пак при мен, събран
в една меланхолична песен
и в тембъра на Ив Монтан.
И всичко, дето съм очаквал,
но никога не е дошло,
със тази песен ме разплаква.
Помръква моето чело,
разтърсвам рамена, захлипвам...
А ти си млада. Ив Монтан
в кръвта ти полудяла кипва
не като скръб, а като танц.
И този танц край мен извива
несдържаната ти печал.
И този танц ми се надсмива
и казва, че съм оглупял!
Без сълзи този танц разплаква
уж веселото ти чело
със всичко, дето си очаквала,
но никога не е дошло.
Танцува ти се — ти си млада,
и аз разбирам твоя вик:
ти чрез фалшива радост страдаш
край стария меланхолик.
И Ив Монтан е само повод
за мойта скръб, за твоя танц.
За взаимните ни окови

*не е виновен Ив Монтан!
И танцът, и плачът ни дразнят.
И този хубав следобяд,
започнат от домашен празник,
превръща се в домашен ад.
И в мъничката ни квартира
се сбира цялата земя,
когато радиото свири
и уж е светло у дома.*

ОБИЧАМ ТЕ...

*Обичам те. Надявам се, ти — мене.
Но — вжесглени във общия хомот,
да си го кажем просто няма време...
...И си отива нашият живот.
Във делници, в неща и грижи сиви,
във прози, в труд, и грапав, и суров,
безмислен, смислен — просто си отива.
Във всичко друго, само не в любов.
Между две скуки, между два етаж...
И ако някога се изтърва
„обичам те“ срамливо да ти кажа,
повярвай, не е истина това.
„Обичам те“ е просто малко. Много,
безкрайно те обичам! Но защо
да ти го казвам? Нужно ли е? То го
живеем двама. В двама ни е то.
В душите ни, в децата ни, във всичко.
И в общия ни път трънлив, не нов.
Обичам те. Но що са трите срички
пред нас — безкрайносричната любов.*

ОБЯСНЕНИЕ В ЛЮБОВ

*Колкото щастлив да съм от теб,
колкото и с теб да съм гальовен,
ах, прости ми, този свят свиреп
между двама ни стърчи отровен.*

*Да, стърчи настръхнал, зъл, суров.
Излекува ли той свойте рани,
стане ли от нелюбов любов,
белким време за любов остане...*

В ЕДИН ДОМ...

*В един дом, но във две различни стаи
живеем. И понякога се случва
един за друг с теб нищо да не знаем.
Освен това, че вече сме си скучни.*

*В един дом с теб живеем. Но кафето,
което ми вариш, и хляба, който
ти давам аз, не са май всичко, дето
ни свързва в битието тъй спокойно.*

*Спокойно ли? Така си мислят само
онези, дето гледат ни отвънка.
Спокойно ли? Спокойното го няма.
Стената го дели, макар и тънка.*

*И колко е спокойно — ний си знаем.
И само нощем три деца ни сбират.
И тънката стена на двете стаи
изчезва помежду ни. И всемирът*

*насън ни сбира само във прегръдка,
ах, за която друг път време няма!
В един дом с теб живеем, но за глътка
любов — къде ти време! Ей ни двама*

*които нищичко един за друг не знаят!
Не сме ли всъщност две планети с тебе?
И тъжно обитавайки две стаи,
все ще се срещнем някога в безкрая,
оставяйки две шепи топла пепел.*

РЕВНОСТ

Прости, до днес не те обичах,
тъй както заслужавах ти.
Съвсем ми беше безразлично
дали съм ти любим, прости.
Дори не те и забелязвах,
че съществувах покрай мен.
Не те ревнувах, нито пазих.
Живеех с тебе ден за ден.
И честичко сам в други влюбен,
не страдах от страха нелеп,
че може и да те загубя
и да се влюбя. Тъкмо в теб!
До днес. Но днес, незнайно как тъй
един случаен джентълмен
ти хвърли погледче за кратко
и ти направи комплимент.
Дали на мен тъй ми се стори
или пък тъй си бе, не знам,
но пръв път друг ми заговори,
че имам хубава жена.
Че е харесвана, че грее
с особен чар, очи и глас,
че другите съзират в нея
туй, що недосъзирах аз.
И го съзрях. В един миг. С хубост
невиждана те аз видях.
— Нима, нима ще те загубя? —
си виках сам във адски страх.
Нима?! Но нещо по-нелеко
удари мисълта ми с чук:
какъв скъперник е човекът —

*цени безценното до него
едва щом му посегне друг.*

РЪКА ЗА ПРОШКА

*Подавам ти я. Ето на — прости!
Протягам ти я за да се покая
за нещо, за което знаеш ти,
но за което аз, уви, не зная.
Виновен съм. За всичко в този свят
единият все в нещо съгрешил е,
единият — все в нещо виноват.
И този тук един съм аз. Прости ми.
Ти не прощаваш. Гордост. И тъга.
Вместо с любов, с ирония ме плискаш.
И моята протегната ръка
със празното пространство се здрависва.
Добре тогаз. Ще си я прибера.
Ще си я взема, щом не ти е нужна.
Но тази длан, била с теб и добра,
но тази длан, била с теб и нечужда,
един път непоета ли умре,
несрещната един път ли остане,
знай, няма вече никога да спре
и да понечи твоята да хване.
Отблъснеш ли я днес, то утре как
ще хвърлиш мост помежду теб и мене?
Не, не поемай моята ръка,
но да не стане някога така,
че да я търсиш в цялата вселена...*

МЪЧЕН ЧОВЕК

*Казваш ми: „Тежък и мъчен човек!“
Вярно. Такъв съм. Не искам да споря.
Но във живота — ни лесен, ни лек —
вече ми втръсна от лесните хора.
Тях ще ги срещнеш на път и под път —
не хора, а ангели същи небесни.
Пълен със тях е и пъка светът
от лесните хора.
Те, хората лесни,
ще дойдат край тебе, край мене, край нас
и без да ги викаш. И в лесното само.
В минутата лека и в лесния час,
когато от тях нужда никаква нямаш.
Празни и леки, със дух — пушек лек —
те ще изчезнат в минутата съща,
в която най-тежкият мъчен човек
с най-тежките крачки внезапно се връща.
С най-мъчната дума, с най-лютия лек
ще дойде той раната в теб да затвори.
Да, нека съм тъжен и мъчен човек!
Влудяват ме леките, лесните хора!*

СРЕДНОЩНА МОЛИТВА

*Събличай се, полека се събличай
със грацията дивна на русалка!
От себе си едно след друго свличай
прикритията нежни, ала малки
на своята плът свенлива, но греховна.
Нима е грях тъй да те гледам, мила?
Нали от този вечен грях любовен
ний всички на света сме се родили?
Нали от този „грях“, така наречен,
започва всъщност нашето начало?
Ако е грях, то този грях е вечен,
безсмъртен като смъртното ти тяло.
И като моето, което те обича,
което тръпне, чака и което...
Събличай се! Полека се събличай,
греха да видя и да го усетя,
в копнежа му да изгоря докрая...
На този свят горчив и толкоз мрачен
по-сладко чудо от това не зная:
жена, която се съблича в здрача...*

Събличай се и ми свети със вечност.

ЗАКЛИНАНИЕ

*Обричам ти се. Днеска и завинаги.
Без ум и разум. И с душа и с плът.
И знай, че всичко светло в моя път
частица е от теб — за мен най-свидната.
Ах, колко дълго, страшно и мъчително
мълчах и трупях в своя страх нелеп
това, което сбирал бях за теб —
едната дума свята и спасителна.
Най-милата, най-святата, най-нежната.
А минала с мен в толкоз кал и мраз
дълбоко чиста я опазих аз.
Една и топла, пазих я с надеждата,
за всичко твое тя да е отплатата.
Аз само в нея можех да сбера
възторга от душата ти добра,
и клетвата, и прошката ти, святата...
Не казвай нищичко! Не трябва вричане.
А нека само наште две сърца
горят в кръвта на трите ни деца!
И в теб, Надеждо моя! В теб. Обичам те.*

МНОГО ЖЕНИ...

*Много жени съм обичал, признавам.
Мен — не чак толкоз... Живот, грехове...
Любих, разлюбвах... Останаха две...
Едната угасва, старей, догорява...
Другата грее... Ах, мама, жена ми...
Едната — отворила моите очи,
другата (жено, недей, не плачи!)
дано ги затвори (прости, че те мамих!)
Много жени съм залюбвал, разлюбвал...
Две ми остават... Умрат ли и те,
третата иде... Ах, мойто дете,
помни от баща си: животът е хубав.
Пази си го дъще! Бил лош, бил измамен —
един си е той. И красив, и голям.
Него в наследство аз ще ти дам...*

...Малка е още — не знай дъщеря ми...

ВЕЧЕРЕН ХЛАД

*Из паркове от памет скитам
в алеи есенни и топли
и пак се срещам с Маргарити,
със Фаустовци, с Мефистофли...
И пак се виждам сред красиви
Татяни, Лори, Месалини...
Ту лъжех аз, ту лъган бивах...
Любови. Спомени. Години.
Вървя, вървя... Но става хладно
и трябва май да се прибирам
от тези паркове грамадни
в семейно-тясната квартира.
Виденията в миг се пръсват —
ненужни, минали, излишни.
И за какво се връщат? Късно.
А на местата им предишни
една жена до мен застава.
Една, ала която свети
над всички тях и ги надгрива
с духа си, с тялото, с лицето,
със всичко... Грижна, уморена.
Страхувам се да я докосна,
да не ѝ стане в миг студено
от спомените дето нося.
И само отдалеч се грея
на тихия ѝ сън във мрака.
О, знам, единствено със нея
е топло в този свят... И всяка
предишна топлина — излишна.
Очите ѝ с очи целувам.
Най-истински цени огнище*

човекът, дълги дни студувал...

МОЛИТВА КЪМ ЖЕНА МИ

*О, земна Богородице, която
не Бог, а моите три деца роди,
светице над светиците, най-свято
те моля: днес и вечно с мен бъди!
Живота, който даде ми и вчера,
и днес ми дай, и утре, и навек!
И дай ми топлинка, да не треперя
сам сред желязото на тоя век!
Бъди все с мен в свят, пълен с чужда хубост —
една звездица в хаоса голям.
Води ме мълком, да не се изгубя!
Топли ме с дъх, за да не мръзна сам!
А аз — безсилен — ще ти давам сила,
която взел съм от самата теб.
А аз — безкрил — и тебе ще окрилям
във този безнебесен свят свиреп.
И хлябът, що ти дадох и ми даде,
и днес, и утре нека бъде свят,
за да нахраним с него всеки гладен —
и свой, и чужд, и беден, и богат!
И виното, което пием, нека
със всички други жадни споделим!
Домът ни да е стряха за човека,
почукал нощем за подслон! Амин!*

И ВЪРВИМ НИЕ С ТЕБ...

*И вървим ние с теб — два обречени двойника —
две тела, две души в туй човешко кълбо.
И в човешката степ търсим двата разковника,
двете сладки лъжи с едно име „любов“.
Търся своя си аз, и ти — своя. Но другаде.
Всред въртопа лица, във кълбото слова.
А пък те са си в нас, може би нейде тука са,
в двете наши сърца. Но не знаем това.
Че мечтата, уви, все мечта си е винаги.
Като сянка лежи все на пътя ни тя.
Все към нея вървим, а тя — все недостигната.
И кога доближим — о, каква ти мечта:
просто образ нелеп, двоен образ в лъжовния
свят, във който грешим, търсим правди.
Кълбо,
из което със теб ний вървим, двама двойника,
две тела, две души на едната Любов...*

ИЗНЕВЯРА

*Била ли си вярна към мен? Мисля — да.
Не — мисля. Почти съм уверен.
Аз бях ли ти верен? Май не, за беда.
Тежат ми две-три изневери.*

*Тежат ми, защото съм по-друг човек —
не праведник, грешник по-жалък:
коря се безмилостно за грехове,
с които друг би се похвалил.*

*Коря се безмилостно! Не че на теб
изневерях коварен —
за друго измъчва ме срам тъй нелеп —
на себе си изневерях.*

*На себе си. Някога. С две-три лъжи
и с две-три откраднати дири,
с които духът ми и днеска кръжи
из няколко чужди квартири.*

*Онези не бяха по-мили, дори
ме дразнеха — тъжни и кротки.
Не бяха по-хубави, ни по-добри.
Но бяха от мен по-самотни...*

*Защото и аз...А навярно — и ти...
Навярно — цял свят...В миг понятен
фатално се срещнаха две самоти,
за да не гръмне едната...*

ЕЛА ДО МЕН...

*Ела до мен с целувката безкрайна
на наште две обречени тела!
Ела! Като магия! Като тайна!
Ела, като безсмъртие ела!
Като звезда, умряла в изнемога
от сблъсъка на срещната звезда!
Ела! Изпепели ме в своя огън!
Сама стани на пепел! Но следа
подире ни в небето да остане!
И с нашта светлина тя да блести!
На нашто място да остане рана.
Но с друга светлина след нас огряна,
вселената ще ни обезсмърти.*

КАК СТАВА ТЪЙ...

*Как става тъй, че почваме с любов,
за да преминем после към омраза
и нишките най-нежни в тел желязна
да навъртим в задушващо кълбо?
Как става тъй, че дом, събран със жар,
в килия най-студена се превръща,
тъмница става светлата ни къща,
любимият във нея — тъмничар!
Не само той — за теб, за него — ти!
Затворът — общ, присъдата ви — обща,
и онзи кръг неспирен, денонощен,
във който той и двама ви върти!
Какво излиза? — Не е брак, а мир...
Примирие сте сключили самички!
И стават брънки брачните халкички,
откъснати от общия синджир.
И тъй — дорде единият от вас,
синджира скъсал, литне безвъзвратно.
И споменът за него — късче златно —
на другия на пръста заблести...*

ЗАРАД ЕДНА ЖЕНА...

*Зарад една жена намразих
навеки всичките жени.
Не бой се, ти не си онази.
Тя вече в своите старини
навярно някъде днес тлее,
неподозирайки дори,
че някога била е фея,
че с поглед-въглен прогори
душата на един нещастник.
Къде е? Що е? Днес не знам.
Но този въглен тъй опасен
ме спепели. И днес със срам
признавам си, че аз тогава
намразих всички, грях — не грях.
И просто, просто съжалявам,
че има три измежду тях,
които във една събрани,
в мен богородично горят:
ти, майка ми и дъщеря ни.
Те трите само са огряни
от дух. А всички други — плът.*

СРЕБЪРНА СВАТБА

*Разбягаха се всичките илюзии.
Изметоха се всичките фантазии.
Потъгнаха във миши дупки „музите“
и тъй им поувяхнаха съблазните.
И тъй им поокапаха и листите,
и пъпките — по клоните им — нежните!
Доволна ли си? — Само ти единствена
остана тук, при мене, след метежа им.
Остана същата, непроменената,
каквато си от снимката ни сватбена,
оттам за да ги гледаш най-надменно ти.
И двете — ти и тя — да им се гаврите.
Остана ти — и жална, и нежалена.
Остана ти — нещастната, честитата.
И днес повторно ни венчава залеза
със по едно венчило във косите ни.*

МЪЧЕН БЕ ЖИВОТЪТ ТИ...

*Мъчен бе животът ти със мене.
Той като на другите не бе.
Бе самоотричане, мъчение,
грапав път под палецо небе.
Та затуй светица, мъченица
беше в моя ад.*

*„Хвъркни, излез! —
съскаха ти. — Ти си златна птица!
Бягай от желязния кафез!“
Викаха ти. Ти не ги послуша.
Предпочете тих, но свой живот.
Предпочете въздуха задушен
пред безоблачния небосвод.
Предпочете ямите по пътя,
воденето на един сакат,
от които се подби кракът ти
и ти вехна дясната ръка.
Мъчен бе животът ти със мене.
Мъчен бе, но беше само твой.
Не живот — мъчително вървене
с не един скат, с не един завой.
Нищо че го плюеха и все го
дращеха те, другите, до кръв.
Просто ти завиждаха за него.
Просто те си нямаха такъв.
Мъчен бе животът ти със мене.
Страшен бе. Но в здравия си ход
ще се спрат те, другите, след време —
шапките пред тебе ще си снемат:
„Ей това се казваше живот!“*

ОТИВАМ СИ...

*Отивам си. Но моля те, не страдай!
Не се измъчвай и не се кори!
Не си виновна ти да стигна ада
и огънят му жив да ме гори.*

*Не си виновна ти, не си виновна!
Виновен е светът със хорски бяс,
със тази пяна мръсна и отровна,
изсипана зловецо между нас.*

*Виновно е навярно битието,
което изкопа между ни ров,
което в злоби, в сметки ни помете
и не остави място за любов.*

*Отивам си. Но ти не ме изпращай!
Бих всичко друго преживял, освен
разплаканите ти очи — две цеви страшни
със два куршума — две сълзи след мен.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА НЕИЗГОВОРЕНО

*Не, ти не си от моя земен свят.
Далече си от всичките му грижи.
Когато слезеш някога при тях,
те само те опарват с тиха жал...
Аз ненавиждам да ме съжбяват!
Не слизай в мойто сиво ежедневие,
в което няма време за поезия.
Сама ще си остана аз във него.
А ти бъди за мене светъл извор
със животворна приказна вода.
Отпия ли от нея, да се връщам
във твоя свят пречистена и мъдра.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

ДУМИ

*От неперудени крила по-нежни,
по-топли от прегръдката на влюбени,
по-чисти от водата ненапита,
по-меки и от майчина милувка —
такива думи търся и събирам.
Такива думи само са ми нужни.
Че твоята душа, която щедро
търкулваш денем по света огромен,
с добро и със любов да го нахраниш,
при мене се завръща всяка вечер
като кълбо настръхнало, наежено
от хорските злини, тъги и болки.
Душата ти с душата си поемам.
И моята кърви... Но търпеливо
със нежни, с топли, с чисти, с меки думи
един след друг бодлите ти отбожда.
Че утре заран пак светът ще чака
с любов и със добро да го нахраниш...
А утре вечер... Страшна въртележка!...
Дали ще дойде оня миг, във който
светът ще се насити и за мене
троха добро и обич ще остави?...
Не знам. Но чакам...
Казвам се Надежда.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ТОЛКОЗ МНОГО...

*Толкоз много жени ли те лъгаха,
че не вярваш във мойта любов?
Върху старото земно кълбо
в своя път, не чак толкова дълъг пък,
само мъка ли срещал си ти,
че са тъй тъжни твоите песни?
А пък аз имам толкоз мечти!
До една и наивни, и весели!
На! Вземи си! Вземи! От сърце
мойта радост със тебе споделям!
Дай си шепите! Дай две ръце!
Ала моята радост къде ли е?
Твоята мъка кога ме превзе?
И къде са мечтите ми весели,
та сърцето опразнено зей
и почерня скръб моите песни?...
Върху тъжното земно кълбо
и за нас има щастие, има —
лятно кътче сред най-люта зима!
Само вярвай във мойта любов!*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ТАЯ КРОТОСТ...

*Тая кротост в стиха ми
откъде ли се взе,
като тръпка разтърсва
мойте спрели нозе,
като блъска сърцето
в уж спокойната гръд,
като цялата аз съм
скрита жажда за път!*

*Тая кротост в стиха ми
не е искрена. Не!
Мойте мисли препускат —
непокорни коне.
Ако с тях не пътувах
тайно в жегата и студ,
как могла бих тъй дълго
да не мръдна оттук!*

*Тая кротост в стиха ми
теб те радва... Аз знам.
Както знам, че сънуваш
бели пътища сам.
Тая кротост в стиха ми
подарявам ти, щом
като ласкава стряха
пази нашия дом.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

УТЕШЕНИЕ

*Какъв запас неподозирани
търпение във мен се крил!
А моята душа немирна
довчера мислеше дори,
че колкото си ще животът
ще ме пилей насам-натам,
без в мен да срещне неохота
или престорен женски срам.
Че тържествуваща ще мина
край молеци любов очи
и, безсърдечна и невинна,
тя в мен надменно ще мълчи...
Но не излезе тъй. Покорна,
не — покорена, аз съм тук.
Мечтите като безпризорни
зарязах да умрат без звук.
Неутолимата си жажда
за път жестоко задуших.
И дом въртя. Дечица раждам.
И вниквам в чуждите души.
Но в моята като надникна,
каква съм — пак не знам. Не знам.
И се теша, че всъщност никога
до днес не се е знаел сам...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА МОЖЕ БИ

*Нещо става. Но какво ли?
Не отива към добро.
Няма (по чия ли воля)
между мен и тебе брод.
Делниците ни разделят
със различия — море.
Няма нощната постеля
сили да ни съдере.
В дневните си мисли тънем
всяка нощ. Ах, всяка нощ.
Даже като се презърнем,
пак със теб не сме едно.
Аз съм сигурна, че няма
Той... Надявам се, и Тя...
Грижите ли в свойта яма
са завлекли любовта?
Тя бездъхна там се мята.
А пък ние си вървим!
Да си продадем сърцата!
Може и да я спасим?*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ДАЛИ ЧЕ С ТЕБ...

*Дали че с теб, разголвайки тела,
забравяме душите да разголим,
приличаме на две огледала,
укрили своите същности отдолу.*

*А образът ни собствен отразен
все ни изглежда чужд, по-грозен, в шупли...
Да дръзнем със тебе някой ден
проклетите огледала да счупим...*

*И вместо ти във мен и в тебе аз
да се оглеждаме — да се проникнем...
Навярно милиони като нас
си мислят същото във този час.*

И огледалото не чуни никой.

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА РАВНОВЕСИЕ

*В твоя поглед внезапно се стъмва.
Бръчка мълния сбира за миг
двете вежди. И бурята гръмва.
И настига ме първият вик.
Върху мене, във малката стая,
гръм след гръм пада по-страховит,
но спокойно ги срещам, че зная —
не на мен, на света си сърдит.
Викай! Викай! Излей си душата!
Вън не може — крещи у дома!
Изсипи върху мене вината
на голямата лоша земя!
Звярът-мъка, старателно скриван
от света, тук без страх отключи!
Викай! Викай! Пред други не бива!
Но пред мене недей да мълчиш!
Аз безропотно ще те изслушам.
Викай! Кряскай! Обиждай! Вилней!
На човека му трябва отдушник —
насъбраното зло да излей.
Злото ти да преглътнеш не можеш.
Не е залък то, знам, за мъже.
Викай! Кряскай! Обиждай! Убождай
с думи, с поглед, със мисъл, със жест!...
Е, какво...Тъй ще минем през дните
със неравен, но все пак общ ход.
...Всички бури в света гръмовити
имат своя тих гръмоотвод...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ТИ СИ ОТНОВО...

*Ти си отново добър и ласкав.
И мойта злопаметност не върви.
И аз си надявам щастливата маска.
Ала душата кърви.
Ала душата по свои закони
блъска се в кръг горделив.
Как доброто човек да запомни,
като злото боли?
И кръгът е затворен. Няма пролука!
Напразно си ласкав — мисля със жал...
Но като искаш — опитай! Наслука!
Все пак е душа...
Може, заплетена в нежните орбити
на твоите днешни слова,
кръга си да счупи душата ми, гордата.
Знам ли? Душа е това...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ОЩЕ СЕ МЪЧА...

*Още се мъча да оправдая
кривата дума, дето ми каза.
Още се мъча, ала си зная —
всичката мъка ще е напразна.
Разумът тъкмо в нещо се хване,
чувствата минат, та всичко сринат.
И си остава в мен тая рана —
несмъртоносна, но нелечима.
Плаче душата — пукната стомна.
Аз я залепям — тя знае само:
длъжен е, трябва всеки да помни —
казана дума — хвърлен камък!*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА НА ЧУВСТВОТА НИ...

*На чувствата ни тъничката нишка,
опъната до скъсване, трепти.
Секунда още и навярно с нищо
не ще я залепим ни аз, ни ти.
Единият, поне за малко само,
да беше поотпуснал своя край...
Наистина ли е беда голяма
самодоволното „Нали бях прав!“...
За примирителното „Да“, насила
изтръгнато от моята душа,
пространството помежду нас скъсило,
дали да се упреквам във лъжа?
И да оставя подлото „Все аз ли?“
фатално да ме дръпне настрани...
Посоката на чаканото щастие
едва ли е в самотните ни дни...
На всичко мое мигове лобни
на всичко наше може би са лек...
...Макар че няма поза по-удобна
от позата на неразбран човек...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

АХ, ВСЕ ЕДНО

*Как става тъй, че ние вечно
се разминаваме със теб —
пустиня тиха с плисък речен,
безбожен връх със равна степ.*

*И кой е степ и кой пустиня,
реката кой е, кой — върхът,
ах, все едно, щом се разминат
във нас тъгата и смехът.*

*Не смогвам аз смеха да скрия,
ти — своята скръб да заглушиш.
На две страни от две стихии
се носят нашите души.*

*Една към друга викат вечно,
но няма с теб да разберем
кое е туй което пречи
в една душа да ги сберем.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА С НАЙ-ТЕЖКАТА БОРБА...

*С най-тежката борба животът ме нагърби —
борбата със човешкото неверие.
Гърмежи няма там. Не се проливат кърви.
Но има победители и жертви.*

*Съвсем сама с цял свят премерила бих сили.
И той в нозете ми би пропълзял, но
да знаех, че със мен си ти единствен, мили.
Звучи сантиментално, но е вярно.*

*Обратното, уви, разбира се без думи.
Но искам да го чуеш и от мене.
Цял свят да е със мен,
единствен ти — срещу ми,
в нозете му ще бъда повалена.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ТИ И АЗ НЕ СМЕ...

*Ти и аз не сме ти и аз.
Ти и аз сме Мъжът и Жената.
Неподвластна на разума страст,
от която е жива Земята.*

*В звезден миг, миг — телата ни сбрал,
ти не мен, а Жената целуваш.
В безднен миг, нежността ни окрал,
не със теб — със Мъжа аз врагувам.*

*Но ни свързва природен канон...
Как да бъде човекът единен,
като в него са сбрани в едно
две враждуващи половини?...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ТИ И АЗ

*Ти си влюбен в смъртта, аз —
безкрайно в живота.
Ти я викаш: Ела!, аз му шепна: Не бягай!...
Като впряг през света, все разнообразен,
скърцащ със колела, с тебе движим се някак.*

*Впряг потеглил напред.
Де в несговор, де в сговор.
Де в галоп, де едвам, Де безгрижен, де грижен.
В недобре и добре сбира мед и отрова,
но — с товар, без товар,
весел, тъжен — се движи.*

*Колко впряга край нас здрави, прави и бързи
по нагорния път се разпегнаха, Боже!
А пък нашият — на, уж нестроен и скърцащ,
нито камък, ни прът да го спрат е възможно.*

*Завист — алчен порой, злоба — яма без изход,
мъжки бяс, тъмен глад на жени-самки хищни
завъртяват хоро все по-близко и близко,
но заплитат се с яд
в свойте собствени нишки.*

*Е, какво пък, така си е било отвеки.
Разнолик е света и човекът — некротък.
Но ръка за ръка ще вървим с теб полека
аз със теб — към смъртта,
ти със мен — през живота.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА НЕ!

*Аз знам добре, че докато съм жива,
във мойта искреност ще се съмняваш.
Ненужно е да ме опровергаваш.
Човешко е да сме недоверчиви.
И аз се питам често: не поех ли
от лесните най-лесната посока.
Посоката на капката в потока —
без собствен идеал, без свои цели.
Дали нарочно камък не завързах
на непокорни чувства и въпроси,
та празно-лека днеска да се нося
по гребените на живота-бързей.
Не вдигнах ли съпружеската вяръност
във трон висок от тихо брачно ложе
заради тъй прекрасната възможност
да те обвържа с твойта благодарност.
Съзнателно отрекла се от всичко,
душата си не дадох ли във робство
не на дълга, на своето удобство...*

Не! — аз крещя. Но вярвам ли самичка?

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ПРЕД БУРЯ

*Не заваля дъждът. Нататък сви.
Тежи в гърдите летен лепкав въздух.
И виснат аромати на треви.
И слънцето жълтее като зъл дух.
А трупаха се облаци над нас.
А светкаше и тряскаше отгоре.
И чакахме дъжда с такава страст,
с каквато чака свобода затворник.
Да рукне върху нас. Да охлади
телата ни, душите ни горещи...
Да разтопи във нашите гърди
онуй тежащото и душащо нещо...
И после със окъпани очи,
с окъпани души да се докоснем,
за да усетим, както си мълчим,
че щастието е безумно просто.
Един дошъл съвсем навреме дъжд.
Целебен дъжд, в душите ни се втурнал,
във тях за да измие изведнъж
праха на сухите житейски бури.
...Отмина ни, отмина ни дъждът.
Останахме — задъхани и потни —
излъгани за кой ли вече път,
че нещо ще се случи във живота.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

ОРИС

*Единствен Господ Бог ми е свидетел,
че гладна, не дойдох при теб от глад.
Че търсех дух богат, не дом богат
под синьото чергило на небето.
Но твоят дух богат, зает изцяло
със своите възвишени неща,
нехаеше за моята душа.
Или ти трябвах само като тяло?
Издъгнаха мечтите ми за щастие
под мисълта, че съм за тебе плът.
Че моя дух зарязан бе отвъд
пределите на мъжките ти страсти.
Смирена с отредената си участ,
с вековната си орис на жена,
в гърдите с ясно чувство за вина
да бъда вярно тяло се научих.
А моята същинска половина
без дом заскита по света голям,
готова да политне с порив ням
към теб, когато си от мъка сринат.
Ала насрещен вятър от обиди
смразява пърхащите ѝ крила.
Не го ли спреш със своето „Ела“,
ще си останем с тебе две тела,
които някой ден ще си отидат.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ПУЛОВЕРЪТ

*Студено ми е — каза ти. Замръзвам.
Стопли ме някак, моля те, отново...
И аз със чувство на вина побързах
да изплета най-топлия пуловер.
Не го приемай като вещ, която
за тялото ти е предназначена.
С ръце го плетох. Ала и с душата.
За твоята. Нали и е студено.
И ако можеш плетки да разчиташ,
пуловерът, ще видиш, е изпъстрен
със тежка дрямка, слепваща очите,
с изтръпнали от преумора пръсти.
И всяка бримка би те заглушила
с вика си, че едва ли има нещо,
което би се мерило по сила
на тоя свят със обичта човешка.
Дочуе ли вика, знам, непременно
душата ти студа ще надделее.
Не го ли чуе, значи тя към мен е
изстинала... И няма да я сгрея.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА АЗ ВЪРНАХ...

*Аз върнах човека от нашия праг.
А беше самотник. А беше бедняк.
Не ми се посвидиха вино и хляб,
ни дума любезна. Веднъж ли пилях
и вино, и хляб, и любезни слова
за хора и сити, и зли при това...
Реших да оставя във късния час
броени минути за нас си, за нас.
Говорили с чужди до този момент,
да чуя аз — тебе, да чуеш ти — мен.
Да смъкнем товара от нашия гръб.
Ти — моите грижи, аз — твоята скръб.
И върнах човека. Ти каза: Защо?
Изтичах обратно. Изчезнал бе той.
Отишъл си беше, но чувствах — край нас
витае невидим, витае безглас
в един неизречен твой укор, в една
без думи призната от мене вина.
И стана товарът ни вместо по-лек,
по-тежък с един непочетен човек...*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ДРУГАР

*Не искам да ти бъда божество,
че божествата лесно се разлюбват.
Не се усеща как, кога, какво,
но нещо непременно ги погубва.
И най-голямата любов, прости,
за тебе не желая да съм също.
Умира тя, и без да искаш ти,
в удобния затвор на всяка къща.
Аз искам само с искрени очи
с теб да делим и хляба, и леглото.
И колкото и смешно да звучи,
аз искам твой другар да съм в живота.
Че лесно своя Бог човек мени.
Че новата любов е най-голяма.
А със другаря в трудните ни дни
смъртта едничка ни разделя само.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ЩЕМ НЕ ЩЕМ...

*Щем не щем с тебе, така е —
в твоята сянка живея.
Знаем и без да признаем,
че ми завиждат за нея.
Аз съм случайната личност.
Ти си поетът прославен.
Заради теб ме обичат.
Или презират. Прощавай.
Мои са твоите провали.
Твои са моите успехи.
Че мислим инак, едва ли
някому носи утеха.
Аз съм ти слепия случай.
Ти си ми редкия жребий.
Вре се светът като куче
все между мене и тебе.
Души ни в радост и в грижа.
Души ни явно и тайно.
Тебе — додето те ближе.
Мене — додето ме лае.
Всичко е толкова ясно —
няма защо да хитрува —
просто обича те бясно,
просто от мен те ревнува.
Че не изглеждам такава —
плаха, безпомощна сянка...
А като хапка корава
толкова време го дави
моята горда осанка.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ЕМАНЦИПАЦИЯ

*А може би наистина съм твоя кост
и нищо повече...
В библейски времена орисана
да съм покорна твоя спътница.
Затуй ме гледаш със насмешка ти
как търся тайното разковниче
на свободата си човешката —
достойната и неразпътната.*

*Как търся своето равновесие
сред истини и сред илюзии,
над бъдещето си надвесена,
под миналото си прегърбена.
Във бързината си, понятната,
аз чувство не едно охлузих и
е болка тайна свободата ми —
с незаздравели остри ръбове.
В мечтите си да бъда цялостна,
отделна, горда, независима,
от тебе аз ще бягам яростно,
додето някъде в годините,
без дъх към себе си затичана,
се спъна в тая стара истина —
когато с тебе се обичаме,
съм цяла. Инак — половината.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА КОГАТО ПИШЕШ...

*Когато пишеш, не мисли за мен.
Помислиш ли си, може би веднага
ще се усетиш като хванат в плен.
И тайно ще мечтаеш ноц и ден
от своя плен ужасен да избягаш.*

*Когато пишеш ме забравяй ти.
Страхът за другия е чувство мръсно.
Ненавист може в теб да породи.
И може би за всеки мъртъв стих
вината само в мене ще потърсиш.*

*Когато пишеш, нека нито звук
за мен не ти напомня в тази къща.
Бъди за всичко мое сляп и глух.
Не искам мисълта, че си съпруг,
поета в теб в страхливец да превръща.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА НЕ СЕ ЛЪЖИ...

*Не се лъжи, че ме познаваш.
Не съм това, не съм това,
пред теб което се явява
със жестове и със слова.
От най-различни интереси
човекът — мъж или жена —
на някого да се хареса
държи на всякаква цена.
И аз — на теб. Но ме тормози
подробност дребничка на вид:
не се ли блъскам не за онзи,
същинския, във тебе скрит?
На теб не ти ли липсва също
да бъдеш истински — кураж?
Не сме ли всички ние всъщност
не живи хора, а — мираж?*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

МАГИЯ

*Не можем с теб един без друг, не можем.
Усецам как душата ти тревожна
отчаяно в гърдите ти се блъска
и свойта свобода напразно търси.
И моята веднъж ли си помисли,
че свобода, ах, свобода и липсва...
А всъщност никой никого не спира
самичък своя път да си избира.
И никой никого не ще упрекне,
ако напусне нашата пътека.
Но спра ли те, но викна ли: Стой тука!,
душата ми от тебе ще избяга.
Свободни сме, съвсем свободни ние.
И в туй е скрита страшната магия —
със свободата дето сме си дали,
с теб неразривно сме се оковали.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ПРАЗНИК

*Когато изтече след всички гости
на тостовете шумната река,
безкрайно тихо и безкрайно просто
ще вдигна чаша и ще ти река:
„Наздраве, мили мой, за всичко светло,
като искрица да е то дори —
една единствена звезда в небето
със пътеводна светлина гори.
Наздраве, мили мой, за всичко тъмно,
дори като вселена да е то!
Навярно без голготата му стръмна
не би изгряло нашто тържество.
Не трудното, а лесното погубва
човешкото в човешката душа.
И тя не би разкрила своята хубост
без шмиргела на грозните неща.
Наздраве, мили мой, за всички нощи
и всички дни — и лоши, и добри —
които идват и в които общо
ще светим с теб, додето изгорим!“*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА

ЖАЛ

*Живях до болката съвсем.
Сред резките и амплитуди,
разкъсващи я нощ и ден,
ми е било безбожно трудно.
От хималайската ѝ вис
до марианските ѝ бездни
не ме е смъквал нежен бриз,
а ураганът ѝ възмезден.
И на жестокия си кръст
ту извисена, ту сломена
и благослов, и люта мъст
тя щедро ръсеше над мене.
Не я виня зя нищо днес.
Най-зли с най-близки сме, когато
не знае точния адрес
обидата ни от Съдбата.
Ако за нещо ми е жал
и тайничко упреквам Бога,
е, че във мене не е влял
свръхсила, за да ѝ помогна.*

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА ЛИПСВАШ МИ

*Липсваш ми — безпомощен и силен.
Липсваш ми — свиреп или смирен.
Липсваш ми — жесток, любвеобилен,
нежен, груб, отчаян, окрилен.*

*Липсва ми нетрайната ти обич.
Липсва ми внезапната ти мъст.
Лудото ти бързана към гроба
и страха от хищницата пръст.*

*Липсва ми духът ти вулканичен
да изригне винаги готов
със безгрижието на езичник
и проклятие, и благослов.*

*Липсваш ми със вечната си болка,
че светът е тъй несъвършен.
Липсваш ми за да ти кажа колко
липсваш ти на живия ми ден.*

Източник: [Словото](#)

Издание:

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие
Аб, С. 2001. ISBN 953-737-241-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.